

Veliki Ježkov rod, literarno glasilo predmetne stopnje

OŠ Koroška Bela Jesenice

Marec 2018

Oblikovanje: Mojca Kavčič

Mentorici: Mojca Kavčič, Barbara Ahačič (angleška priloga)

Mentorica likovnih izdelkov: Katja Operčkal

Naslovnica: Zoja Šporn

Tisk: Artpro

Naklada: 250 izvodov

Kazalo

Druženje z Alico	4
Prešernovanja	10
Pisarije	21
Se jih še spominjamo?	25
Kaj vse se lahko zgodi	27
Otroci danes in v rimskih časih	28
Oceni knjig	30
Zadnja Zemljanka, ki potuje po galaksiji	31
Pesniški kotiček	33
Angleška priloga	42

Letos sta bili izhodiščni deli za Cankarjevo tekmovanje *Alica v čudežni deželi* Lewisa Carrola in *Alica v nori deželi* Evalda Flisarja. Objavljamo dve besedili, nastali med pripravami na tekmovanje, ter razlagalna spisa, napisana na šolskem tekmovanju.

Pogumna radirka – nova oseba v Aličini zgodbi

Beli zajček je spet hitel. Tokrat sicer ni vedel, kam, le mudilo se mu je. Tekel je in skakal, vmes pa non-stop gledal na uro. Ni se oziral na to, kam gre in zakaj, le hitel je. Zdelo se mu je, kot da bi ves čas tekkel in skakal na mestu. Pogledal je navzgor in videl nič. Oziroma je. Eno veliko, belo beloto. Ustavil se je in se zazrl navzgor. Ker še vedno ni videl, je stopil tri korake nazaj. Videl je nekaj belega s sivimi madeži, modrimi očmi in rjavimi supergami. Ta velika stvar ga je pogledala. Ubogi zajček se je tako prestrašil, da je zakričal na vse grlo. To je veliko beloto z modrimi očmi zmotil in le malo je manjkalo, da ne bi zajčku pobrisala gobčka. In ker je bila bela reč še kar dobro vzgojena, se je zajčku takoj opravičila in ponudila, da ga nese tja, kamor pač že gre. Zajček se je strinjal in se bele stvari močno oprijel. Pa je hitro skočil dol, saj sploh ni vedel, kaj ta bela stvar je. Stvar se je lepo pokončno postavila in od nekod potegnila nekaj polžev ter začela lepo počasi recitirati:

JAZ SEM RADIRKA
IN TO JE MOJA ZBIRKA,
KI VES ČAS PO HIŠI DIRKA.
NE VEM ŠE, KDO SI TI,
VENDAR ME NEZNASKO VESELI
ITI TJA, KAMOR SE TI MUDI.

Zajec jo je pogledal naravnost v oči, skomignil s tačkami in skočil radirki nazaj na hrbet. Stekla je z zajčkom na hrbtu, dokler ni ugotovila, da ne ve, kam mora. Ustavila se je ter se spotaknila ravno pod noge neke karte. Hotela je vstati, medtem pa je belemu zajčku že uspelo pobegniti. Debelo je pogoltnila in

preplašeno hotela pogledati najbližjo karto v oči. A glej ga, zlomka! Saj oči sploh ni imela! Radirka je planila v smeh. Na sredini je bil kot kakšen bel trak, zraven pa črni madeži. Njen smeh je počasi pojenjal, ko je ugotovila, da je obkoljena s črno-belimi papirčki, ki v rokah držijo nekaj ostrega, dolgega, nevarnega. In kar naenkrat so te nevarne stvari usmerili v ubogo radirko. In to še ni bilo vse. Tudi vklenili so jo. Ni sicer vedela, če je bil to privid, vendar zazdelo se ji je, da je videla smejočega mačka. In kot da to še ni bilo dovolj, ji je ta rekel: »Uf, zdej smo pa v rit!« In te besede so bile kar resnične. Radirko so najprej vprašali, kdo je. Spet se je lepo poravnala ter od nekod potegnila nekaj polžev in začela:

JAZ SEM RADIRKA
IN TO JE MOJA ZBIRKA,
KI VES ČAS PO HIŠI DIRKA.
NE POZNAM VAS,
VENDAR JE VAŠ ČAS GOTOVO
POMEMBNEJŠI KOT MOJ EDINI LAS.

Vsi so jo čudno gledali, jo zvezali in postavili nekam v sredino dolge kolone. Dolgo časa so korakali, Radirka pa je capljala zraven. Teren je postajal vedno bolj suh in dolgočasen. Šele naslednji dan je Radirka zagledala belo-rdeč grad, ki se je vzpenjal vse do oblakov. Pri vratih so se ustavili in ena od kart je stopila do vrat. Kmalu so lahko vsi vstopili. Radirka je preplašeno gledala naokrog. Zdaj sta jo spremljala le še dva stražarja. Eden izmed njiju je bil malo manjši in je prav tako kot radirka izgledal malo preplašen. Tiho je stopil bližje radirki in ji rekel, da bo vse v redu. Prispeli so do velike dvorane z dvema prestoloma. Na večjem in bolj okrašenem je sedela rdeča srčeva karta. Radirka je sklepala, da je kraljica. Že na prvi pogled ji ni bila všeč. Zdela se ji je zoprna in domišljjava. In še kako prav je imela! Kraljica jo je vprašala, kdo je in še preden ji je uspela zrecitirati pesmico, je kraljica zagledala polža. Vprašala jo je, če je njen. Radirka je pokimala in se zraven skoraj zvrnila po spolzkih tleh. Kraljica jo je pogledala in

zakričala: »Odsekajte ji glavo!« Radirke to ni posebej ganilo, saj med glavo in trupom tako ali tako ni imela nikakršne 'prelomnice'. Lahko bi celo rekli, da glave sploh ni imela. To je ugotovil tudi eden izmed še živih kraljičinih svetovalcev in ji svojo ugotovitev glasno prišepnil. Ta si je radirko še enkrat ogledala in dejala: »Presekajte jo na pol!« Zdaj pa se je radirka zganila. Kraljica ji je šla že pošteno na živce. Kot da je to nekaj povsem normalnega, se je obrnila in hotela oditi. Stražarji so jo hitro prijeli in vsi so se pripravili na ponovno porcijo glasnega kraljičinega govora. Zdaj pa je radirka res imela vsega že čez glavo. Pravzaprav čez trup. Stekla je do kraljice in ji poradirala cel obraz. Dvorana je bila ogorčena in navdušena hkrati. Čeprav ne bi smeli, so radirki vsi po vrsti čestitali in jo poimenovali za novo kraljico. Radirka pa je to odklonila. Raje je drugim pomagala radirati težave, kar rada počne še danes.

Urška Torkar, 8. a

Alica sreča Zvončico

V gozdu, na jasi ... Zvončica si prepeva, oblečena v obleko iz listja.

Alica: Ojoj, kaj pa je s tvojo obleko!

Zvončica: Kaj?! Kako si upaš komentirati moje delo?!

Alica: Tvoje delo? Ojoj, za gozd bi pa bilo to mogoče že v redu ...

Zvončica: Gozd? V London sem šla v njej.

Alica: London? In, a so te sploh opazili? Zdiš sem mi kot kak mutiran metulj ... *(Se hihita.)*

Zvončica: *(Rezko.)* A jaz se ti zdim, hah? OK, potem pa se greva na tak način. *(Zamahne s palico, Alica se spremeni v vilo.)*

Alica: Oh, odlično, zdaj pa še jaz lahko čaram. *(Se podrgne po krilih.)* In ... kako ti je ime? Jaz sem Alica.

Zvončica: Ali me ne prepoznaš? Kako si drzneš? Phh. *(Se obrne.)* A me slišiš, ti 'mutirani metulj'?

Alica: No, te ne ... in ... kje imaš Petra Pana, Zvončica? *(Satirično pihne.)* Zveni, kot da bi te zapustil. Te je mar res? Oh, škoda, res velika škoda ... *(Se dela, kot da je žalostna, a se smeji.)*

Zvončica: *(Jezno.)* Ja, a ga mar hočeš? Po Londonu se sprehaja z Metko! *(Se spači.)*

Alica: A se tebi sanja, kdo sem?

Zvončica: Ne, se mi ne, pojdi stran! *(Zopet začara Alico nazaj deklico.)*

Alica: Prav. Še žal ti bo! *(Se porogljivo nasmehne.)*

Zvončica: Kako?! A misliš, da si boljša od mene?

Alica: Ne mislim, ampak sem. *(Prime Zvončico za krila in jo stlači v kozarec z luknjastim pokrovom.)* Tu imaš!

Katarina Romana Fon, 8. a

Razlagalni spis

Charles Dodgson ni hotel, da bi kdor koli vedel, da je on napisal ti dve uspešnici (Alico v čudežni deželi in Alico v ogledalu). Še celo zanikal je kakršno koli povezavo med njimi, zato je ustvaril svoj psevdonim. In po njem ga večina ljudi pozna. Tako bi recimo lahko veliko ljudi vedelo, da se je Carrol rodil 21. januarja 1832 in umrl 14. januarja 1898, star petinšestdeset let, za Dodgsona pa je do zdaj vedel le Google. V njegovi knjigi se kažejo vplivi tako realnega sveta (čaj ob

šestih), prav tako so nekateri liki vzeti iz angleških pregovorov (Mačka Režalka, Nori Klobučar), Srčna kraljica pa je neke vrste karikatura na meji s parodijo, ki upodablja brezsrčno kraljico Viktorijo. V Aličinem fantastičnem svetu nastopi faza norosti, ki doživi razcvet v Čudežni deželi. Pojavlja se vprašanje, kje je meja med realnostjo in fantazijo oziroma zmernostjo ali normalnostjo ter norostjo. Aličina misel: »Tudi takšno življenje je, veste, precej zabavno,« nam razkriva, da otroci sprejmejo vse, kar je boljše od prejšnjega stanja. A to trditev lahko zamaje dejstvo, da v je 7. poglavju Nora čajanka veliko nesporazumov, veselja in boljših okoliščin pa ni oziroma izginjajo.

Alica je nadpovprečno pametna in rada fantazira ter bere. Pisatelj je zgodbo prvič povedal dekanovim hčerkam leta 1863. Ena izmed njih je - Alice - je bila njegov navdih, da je zgodbo sploh napisal. To mu je vzelo skoraj dve leti, a še potem je prvi natis dal uničiti zaradi slabe kvalitete papirja in pa tudi ilustracij.

Carrol je zelo rad imel svoj fotoapararat, naredil je več kot 3000 fotografij, a le približno 1000 se jih je ohranilo. Njegov fotoapararat mu je priskrbel stric, leta 1856, z vso potrebno opremo vred. Nekateri še danes njegove fotografije obsojajo kot absurd, saj so na njih uprizorjenih otroci, ponekod tudi pomanjkljivo oblečeni, a le zaradi kostumografije.

Knjiga je aktualna tudi danes, bo tudi jutri, pa tudi včeraj je bila. Prava klasika je. Kot pravi Vojvodinja: »Ko bi se vsakdo brigal za svoje zadeve, bi se svet vrtel mnogo hitreje kot zdaj.« Drži, da bi brez prepiranja bilo veliko hitreje doseči cilj kot zdaj. (prirejeno)

Katarina Romana Fon, 8. a

Alica. Ena redkih smiselnih oseb v slavni knjigi jecljavega Lewisa Carrola Alica v čudežni deželi, ki je bila izdana leta 1965 pri založbi Macmillan. Hitro je doživela

velik uspeh in se dotaknila mnogih otroških in odraslih src, kar prav rada počne še danes. Charles Lutwidge Dodgson je dočakal starost 65 let in je življenju je počel marsikaj. Rad

je imel matematiko, ki jo je tudi poučeval. Matematika pa ga je tudi pripeljala do njegove knjige. Leta 1863 je namreč šel z dekanovimi hčerkami na izlet po reki Temzi. Deklicam je bilo dolgčas in so prosile Charlesa, če jim pove zgodbo. Desetletna Alice, ki jo je pisatelj velikokrat tudi ujel v fotografski objektiv, je bila nad zgodbo navdušena in jecljavega Charlesa je skoraj prisilila, da zgodbo napiše.

Knjiga bralcem ponuja ogromno ugank. Pa ne samo takih, ko na primer, v čem sta si podobna krogar in pisalna miza, ampak tudi take, ki jih ugotoviš šele, ko knjigo bereš natančneje. Recimo, kdaj je Alica še budna in kdaj pade v spanec. To je vprašanje, na katerega bi najbolje znal odgovoriti avtor sam.

Zgodba temelji na nesmislu. Posvetimo se malo Alici. Radovedna deklica se rada šola. S svojim znanjem se rada pobaha tudi, če o njem ni prepričana. Dogajanje v Čudežni deželi se ji sploh ne zdi tako čudno, a meni, da ji je doma vseeno lepše. Rada povzroča zmedo. Veliko je je prav gotovo povzročila tudi pri prevajalcih, saj gre za knjigo, ki je najbolj razumljiva v originalnem, angleškem jeziku.

Kaj pa realnost in fantazija? Po moje je fantazija bolj zanimiva kot realnost. Je kot češnja na vrhu sladoleda, ki vse naredi bolj zanimivo. Velikokrat fantaziramo o rečeh, za katere si želimo, da bi bile resnične. Je torej Carrol želel iti tja?

Ilustracije so pri nekaterih bralcih povzročile šok. Tako resne in natančne ilustracije se mi ne zdiyo primerne za tako delo. Tudi

vprašanja nam ponuja skoraj vsaka stran. Bi se zemlja res vrtela hitreje, če bi vsak najprej pometel pred svojim pragom? (prirejeno) Urška Torkar, 8. a

Naslednja besedila so nastala po obravnavi Prešernovih pesmi: Povodni mož, Apel in čevljar ter Sonetni venec.

Spet ta ples!

Spet ta ples! In od vseh trgov ravno ta! Pa tega svet ni videl. Toliko lepših in večjih trgov, oni pa morajo biti vedno na tem. Človek še zaspati ne more normalno. In to se dogaja vsako nedeljo.

Mogoče se bom zamotila, če prelistam časopis in pospravim predal. Lahko bi šla tudi do Rozi in bova skupaj popili kakšno skodelico čaja.

Se že zbirajo. Godci so že začeli igrati. Lepa je ta pesem. Najraje bi se kar pridružila veseli množici na trgu. Pa se ne bom. Tam so sami mladi. Me bodo še čudno gledali.

Kaj pa tisto dekle tam sedi samo? Je ni nihče povabil na ples? Dvomim. Kako je lepa. Pa saj to je sosedova Urška. Sploh je nisem prepoznala.

Grem do Rozi. V takem hrupu tako ali tako ne morem nič početi. Kdo pa trka? Grem kar pogledat. Ja, pa saj to je Rozi. »Pozdravljena! Kar vstopi. Tudi ti ne moreš spati?« »Ah, kako pa bi. V takem hrupu komaj svoje misli slišim, Marija.« »Ti smem ponuditi kozarček čaja?« »Z največjim veseljem ga bom sprejela.«

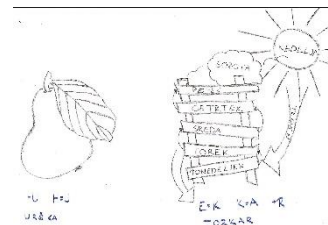
Zdaj sediva. Gledava vse te nasmejane lepe obraze. Tako so veseli in sproščeni. Vse zglada prav čarobno. Uršika zala pa še vedno sedi sama in si ogleduje plesišče. Zglada ni nihče dovolj dober za to ljubljansko lepotico.

Nekdo prihaja. Čudno, da na ples pride tako pozno. Slišim Rozi, kako globoko diha, ko lepotec Urško na ples povabi in ta sprejme. Plesalci so postali in se uzrli v njiju. Še godci so utihnili. Lepo plešeta. Kot bi letela.

Vendar glasbe ni več. Lepega gospoda to moti. Hitro poskoči, glasno zakriči. Še midve ga razločno slišiva.

Ples se nadaljuje. Lahko bi jih celo noč gledala. Pa se žal končuje. Tudi Rozi je očitno že odšla. Sploh nisem opazila. Lepo nedeljo so imeli. Le Urške in njenega lepotca ne vidim. Gotovo se bosta kmalu vrnila. Če ne danes, pa jutri. Pa lahko noč.

Draga mami,

bila je nedelja popoldan. Glasba se je slišala po vsej Ljubljani, sploh pa k meni v stanovanje, kajti živim poleg trga, kjer se je odvijal ples. Trobente so vadile in

postavljali so oder na sredini trga. Cel dan nisem imel miru. Ko je nastopil večer, se je šele zares začelo. Kot že vsi veste, naše Ljubljanke slovijo kot najlepše daleč naokrog, vendar je ena med vsemi najbolj izstopala. To je bila

Urška. Rdeča lička, polt pa bela kot sneg. Vsak mladenič si jo je želel, vendar pa je bila zagotovo najbolj poznana ljubezenska zgodba, kako je doktor Fig oboževal to prelepo Ljubljanko. Pisal ji je svoje najboljše pesmi. Na plesu jo je večkrat prosil za ples, vendar mu je Urška vsakič rekla ne. Vsi smo vedeli, da Urška Prešerna obožuje, vendar njena mati še pomisliti ni hotela na to, da bi se onadva kdaj poročila. Kot sem rekel, jo je Prešeren večkrat prosil, a Urška je vedno bolj obračala svoje oči proti moškemu, ki je dejansko prilezel iz vode. To sem videl na lastne oči. In kot bi čakal moški na pozno uro, je Urško prosil za ples šele, ko je ura že odbila sedem. Urška mu je tako veselo privolila, da bolj srečne ženske še nisem videl. Hitro sta se vrtela po plesišču; moški, ki mu bom rekel kar povodni mož, je vodil. Kmalu sta bila oba tako omotična, da še vedela nista, kje hodita. Povodni mož je to

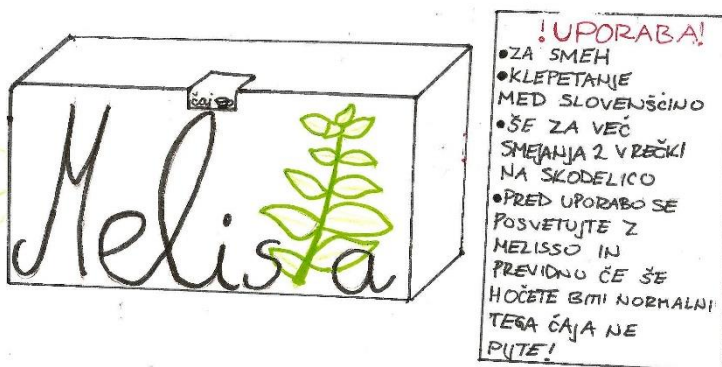
izkoristil in Urško povabil v Ljubljano. Takoj je župan naročil, naj preiščejo vso reko in razpisal ogromno nagrado najditelju, vendar Urške nihče ni več videl. Prešeren si je tisti dan skoraj oči izjokal. Ves poln čustev je prijel za pero in kracal. Ko se je spustil mrak, si je prižgal svečo in nato še celo noč kracal. Šele zjutraj smo ugotovili, kaj je delal. Napisal je pesem o tem, kar se je dogajalo na plesu. Vse nas je skrbelo, kaj bo z njim. Kmalu pa se je tudi on sprijaznil s tem, da je bila to kazen za Urško, ker je bila tako prevzetna.

No, tako je razpeloženje pri nas v Ljubljani, eni pišejo, eni plešejo, jaz pa se pridno učim. Pozdravi doma, kmalu pa pridem.

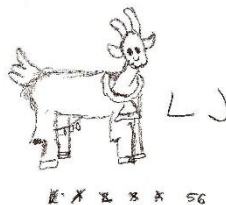
Poljubčki,

tvoj Vincent

(Sandi Nušinovič, 8. a)

E F I K

Urška, uboga,
b'la fantom nadloga,
spustila jih je,
da druge vzame.
A kaj čmo počet,
kot zgodbam verjet.

Da b'la je nedelja,
to vemo že vsi,
al' to nas pritegne,
govora ni.

Zanima me raje,
kaj se govori,
kaj žabarska čenča
okrog nosi.

Da Urška prišla je prepozno na ples,
to? Saj gotovo ni res.
Spoznala je korenjaka,
njej prav'ga junaka,
za ples ga poprosi damica vsaka.

Pa Urška si pravi:
»Ta je že moj!«
Se k njemu postavi,
češ, malo postoj.

Ples je ne mika, se fantom dobrika.
»Tak,« si pravi, »je prava slika.«

Pa Urška imela
je majhen problem,
kadil je ta fant,
ta čeden princ njen.

Urška glas dvigne:
»Ja, kaj se pa greš!?!«
Pravi ji on (zdaj štorast kot konj):
»Ma, ej, pejt peš!«

Kar Urška, pač nima sramu,
mu reče, naj on gre dam!
Pa skup sta odšla,
se v baru ustavila,
'ta kratke' tri spila,
v Ljubljani'co zavila.

Aja, pa še to
mu čenče so rekle,
da fant jo je peljal.
Z motorjem, se sliši.
A kaj, ko duh njen
zdaj straši jim v hiši.
Katarina Romana Fon, 8. a

POVODNI MOŽ 21. STOLETJE

MAJA KUČINA 8.B

Sedela sem v sobi. Bolj natančno v svoji sobi. Nisem vedela, kaj naj sploh počnem

sama s sabo. Pa še starša sta mi vzela telefon. Mislim, kako lahko sploh naredita kaj takega! Kaj pa vsi moji sledilci na družabnih omrežjih! Zagotovo sem jih že ogromno izgubila, saj že dva dni nisem nič objavila!

Na srečo sta starša danes odšla na obisk k nekim prijateljem. Zato sem hitro vzela telefon in preverila obvestila, ki sem jih dobila. Sploh nisem vedela, kje naj začnem. Odločila sem se, da bom začela z Instagramom. Dobila sem ogromno všečkov. Pričakovala sem tudi kako sporočilo. Na facebooku ista zgodba. Na snapchatu sem bila pa zasuta s sporočili. Kmalu sem ugotovila, da so bila z isto vsebino. In sicer, če danes zvečer pridem na žur na nek trg, za katerega nisem bila prepričana, kje je. Zato sem se dogovorila s prijateljico, da bova tja šli skupaj. Zelo hitro sem se morala pripraviti. Ura je bila šest, s prijateljico pa sem se dogovorila ob sedmih. Pred tem sem morala objaviti še, kam se odpravljam.

Na plesu mi ni bilo do plesanja. Vendar pa do zapeljevanja in objavljanja. Veliko fantov me je tudi povabilo, če bi plesala z njimi. Tudi k moji mizi so prisedli. Samo nihče ni bil dovolj dober zame. Nato sem ga zagledala. Končno nekdo! Stal je v kotu in gledal v prazno. Na hitro sem ga na skrivaj slikala in objavila, da sem končno našla nekoga. Odpravila sem se do njega. Tudi sam se mi je začel približevati in je rekel, da me je čakal. To se je slišalo strašljivo, vendar me ni skrbelo. Čez nekaj časa me je odpeljal ven. Karkoli sem ga vprašala ali mu rekla, mi ni odgovoril. Nekako sem še lahko objavila zadnjo stvar na svojem facebook profilu, nato sem ugotovila, da sem že do kolen v vodi.

Začela sem kričati, saj so me valovi vlekli vase, vendar ni bilo nobenega odziva. Takrat se je končalo moje življenje tako na družabnih omrežjih kot v realnosti.

Laura Kilar Volc, 8. b

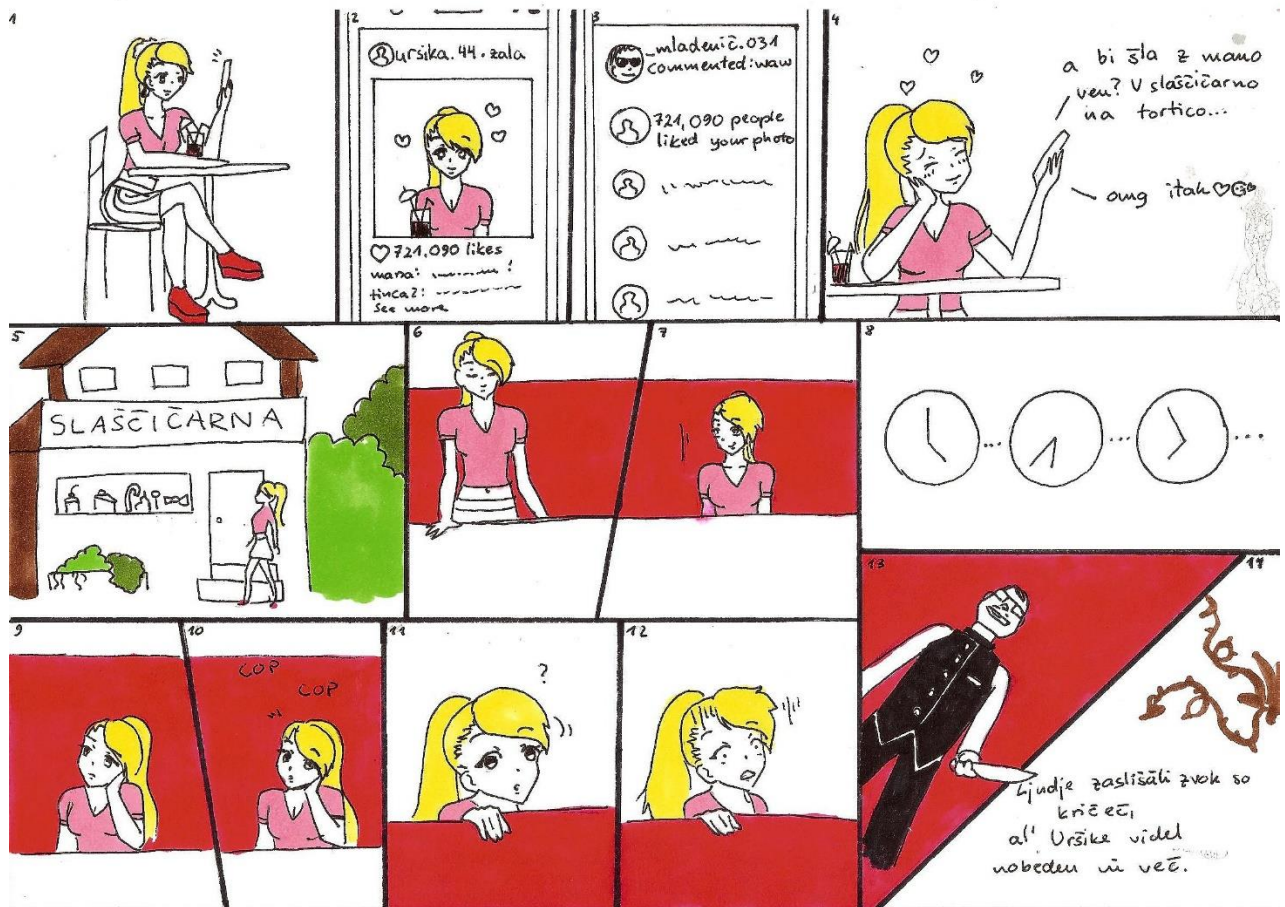
Urška doma je in leži,
 ko telefon zapiska ji.
 Hitro pogleda v ekran,
 na ekranu zablešči:
 »Pridite, pridite v en bar,
 pridite, pridite, ne bo vam žal.«

Ko ura odbila je deset,
 Urška odšla je na ples.
 Tam zagleda čednega fanta,
 z njim hoče plesati vsaka.
 Fant podal ji je roko,
 plesala sta še dolgo in dolgo.

Urška se je odločila,
 da bo vse obvestila,
 potem se bo pa uredila
 in hitro bo v bar šla.
 Na žur bo šla s Klaro,
 svojo 'najboljšo' prijateljico.

Klara se je pritožila,
 saj Urška jo je zapustila.
 A tega bila je navajena,
 saj je Urška bila njena prijateljica.

Melissa Muminović, 8. b

Na pomladno nedeljo bil je ples, vsi so prišli, izgledali so zelo urejeno - dolge obleke, ki so jih nosile ženske, ter črni klobuki, ki so jih nosili moški. In kot na vse ples je tudi na tistega prišla kraljica vse Ljubljane, Urška.

Urška: Pa tako velika je ta Ljubljana, a ni nobenega lepega junaka, ki z mano nocoj bi se vrtel na plesišču.

Okoli 10 mož jo še vprašalo je za ples, a vse je zavrnila, na pravega je čakala. Takrat pa prikaže se nek mladenič, res lepo urejen, pa stopi do Urške.

Povodni mož: Ooo, lepo si se oblekla za nocoj. Si vedela, da bom prišel?

Urška: Joj, hvala, ja, čakala sem na pravega in zdaj pred mano stoji.

Povodni mož: Bi se z mano zavrtela?

Urška: Seveda, kaj še čakava!

In sta se vrtela in vrtela, dokler niso godci utihnili.

Povodni mož: Igrajte, godci, saj samo to znate. Pridite, moji oblaki, naredi naj se nevihta. O, Urška, naj te ne bo strah, naj samo grmi.

Urška: Saj se ne bojim, le malo se še zavrtiva.

Pa plesala sta in plesala skoraj eno uro in to kar po zraku, dokler ...

Urška: A si lahko malo odpočijeva, res ne morem več.

A ji ni pustil, še naprej sta plesala in se pomikala vedno bližje reki, dokler nista izginila v valove in nikoli ju nihče več ni videl.

Nika Hrovat, 8. b

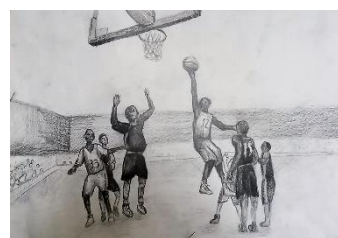
Le čevlje sodi naj Kopitar!

Lepo, sončno jutro. Jaz pa sedim in vadim kitaro. Pa pride mimo brat, Jaka in komentira moje igranje po dolgem in počez. »To je ton G, ti pa igraš A!« Pa mu rečem: »Ja, prav imaš, zmotila sem se.« Odide. Čez pet minut pridrvi zopet k meni in začne: »A ni tole preglasno? Pa prehitro igraš!« In se zmagoslavno nasmehne. Pa mu rečem: »Fino, tone že znaš. Ampak če piše ff, to pomeni, FORTISSIMO - zelo glasno. A tempo pa pomeni, da greš nazaj na prvotno hitrost. To pa je veliko več kot le allegro! Če ne veš, kaj neka stvar pomeni, raje bodi tiho!« Jaka je pospravil svoj nasmeh in še odšel ven igrat s prijatelji.

Katarina Romana Fon, 8. a

Ko sem še igrala košarko in je moj ati hodil na tekme, mi je po njih vedno pojasnjeval, naj nekatere stvari popravim, ker jih ne delam dobro. In jaz sem poskušala. A ni delovalo in še trener me je vedno kregal. In zato sem nehala poslušati atija, ker nima pojma o košarki in naj se raje drži hokeja.

Pia Brun Rauh, 8. a

Res se večkrat zgodi Apelova zgodba. V bistvu se kar naprej dogaja. Hana se usede za klavir, da bi vadila, jaz pa se postavim zraven nje in ji govorim, da nima pojma, čeprav sem sam antitalent za glasbo. To delam za zabavo. Na koncu pa le dobro odigra, a jaz jo tudi naslednjič izzivam, da nima pojma. Tako kot čevljar ne more soditi o Apelovem delu, naj tudi jaz ne bi presojal Haninega igranja.

Sandi Nušinović, 8. a

Moja najboljša prijateljica si ti, Martina,
Ali sploh veš, koliko dobrega se v tebi skriva?

Rada te imam in vedno te bom imela,
Tebe imam, boljše prijateljice si nikoli nisem
želela.

In da veš, da me boš vedno imela ob sebi.
Nikoli te nočem izgubiti, da vedno boš ob meni.
Akrostih ta posvetila sem samo tebi.

Larisa Karahodžić, 8. a

Melissa, rada te imam,
Eh, sedem dobrih let te že poznam,
Lepo sva se do sedaj imeli,
In upam, da bova še naprej tako veseli.
Se veliko sva smejali,
Sva težili, da bi spali,
Ampak čas imaš za nas.
Ma, tudi če bi morala priti v daljno rimsko vas.

Je kot strela z jasnega,
Upanje za nekaj krasnega,
Ljubezen tukaj nima merila,
Ima pa prava sporočila.
Julija je moj majcen svet
In čudež za umret.

Fejst je fajn ta deklina
In na nivoju njena je vrlina.
Lepo jo je imeti
In nikomur je ne bi pustila vzeti.

Pesmi z akrostihom – posvetilom

Moja ti prijateljica si,
A rada te imam še bolj.
Jaz nikoli nočem te izgubiti
In ob tebi hočem vedno biti.
Lucija Ilijev, 8. a

Ni besed, ki bi te opisale
In tudi ne trudim se jih najti,
Kajti ti si original,
Avion brez kril, ogenj brez drv.
Hvala, da si in da te imam.
Maja Kučina, 8. b

Mama je ena sama, to trdno drži,
A take mame, ko jo imam jaz, na tem svetu enake ni.
Morda si vedno tukaj, mama, ko jočem, skačem, se
smejim,
In še takrat, ko te ni zraven, vedno v mojem srcu si.
Julija Filipov, 8. b

Povedati ne smem veliko,
Oooo ... zakaj? Ker vzeli bi mi te takoj,
Veš, zato rej le pojdi ti z menoj!
Maja Kučina, 8. b

Po jutru se dan pozna

Zjutraj sem vstal in bil zelo zaspan, svet se mi je kar vrtel pred očmi. Vstal sem in šel po stopnicah v spodnje nadstropje. Popijem čaj, si umijem zobe ter se oblečem. Ugotovim, da sem včeraj pozabil pripraviti torbo. Grem v sobo in torbo položim na mizo. Pograbim kup zvezkov in jih razvrščam v torbo in nazaj v predal. Nato se obujem in grem v šolo. Dan se torej ni začel prav dobro.

Ko sem prišel v šolo, smo imeli slovenščino. Ura se vleče in mislim, da je šel pouk že ves mimo. Naslednja ura - fizika. Ko pripravljam zvezke na mizo, ugotovim, da jih sploh nimam sabo. Tragedija! Kaj zdaj! Preden lahko ukrepam, pride učiteljica v razred. Na mizi je samo peresnica. Učiteljica to uro sprašujem, zato sem še bolj prestrašen. Po petih minutah praznega govorjenja se počasi in srhljivo zasliši: »Odprite zvezke in napišite naslov Fizikalne količine.« Moja roka kar sama zleze v zrak, ko mi učiteljica nameni pogled, pa še moj glas izjeclja: »Učiteljica, pozabil sem zvezek.« Učiteljčin pogled je še bolj 'skremžen' kot prej. Zasliši se pričakovan stavek: »Vprašan si.« Svet se podere. Zaradi včerajšnjega izleta se nisem mogel učiti.

Stol povlečem za kateder in učiteljici podam list, ki sem ga pripravil namesto zvezka. Prvo vprašanje je bilo lahko, drugo pa prekleto težko. Na srečo se me učiteljica usmili in mi vrne list.

Tako pišem na list in po 'kratkih' 40 minutah zazvoni zvonec in hitro odidemo iz razreda. Na naslednjih urah je vse v redu in dan v šoli se hitro zaključí.

Jaša Kecman Kordež, 8. a

Mora v omari

Spis je napisan na temo časopisne novice o kraji kave iz kuhinje psihiatrične bolnišnice.

Bil je čisto navaden dan v bolnišnici. Zjutraj sem se seveda najprej zbudila, potem pa mi je oskrbnica prinesla malico. Ko sem se najedla, sem se usedla na posteljo in se dve uri pogovarjala s steno. Imeli sva zanimiv pogovor. Razlagala sem ji o mojih otrocih in možu. Ravno ko sem zaključila s pogovorom, je prišel moj mož, da bi šla na sprehod okoli stavbe. Proti večeru pa mi je bilo dovoljeno, da grem v kuhinjo in si skuham kavo.

Ko sem hodila po zatemnjenem hodniku, sem zaslišala šepetanje. Sledila sem glasovom in za ovinkom zagledala dva moška. Izgledala sta kot iz grozljivke. Eden od njiju je rekel: »Pssst, ti tukaj straži, jaz pa bom odšel do kuhinje in vzel vse dobrote, ki jih imajo.« Eden od njiju me je zagledal, zato sem se skrila v omaro. Imam težave z majhnimi prostori, zato se mi je v omari začelo mešati. Zdelo se mi je, kot da padam v črno luknjo. Zakričala sem in zaslišala korake. Roko sem si tako močno pritisnila na obraz, da sem komaj dihala. Omara se je začela odpirati. Ker je bilo tako temno, me na srečo ni videl. Takoj, ko je odšel, sem stekla do dežurne zdravnice. Zdelo se mi je čudno, kako jima je uspelo priti mimo nje, a ko sem pritekla, sem videla, da spi. Hitro sem jo vsa panična zbudila in kot nora začela kričati, da so v kuhinji tatovi. Mislila je, da imam spet enega od mojih napadov, zato me je prijela in odvlekla v sobo. Ker sem še vedno kričala, me je priklenila na posteljo. Čez nekaj časa sem zaspala.

Naslednje jutro so nas poklicali v skupni prostor. Tam so prižgali poročila, ki so govorila o včerajšnjem ropu. Tatova so na srečo ujeli in dodelili jima bodo od enega do deset let zapora. Zaslišala sem svoje ime. Počasi sem vstala in pogledala naokrog. Podelili so mi priznanje za najbolj pogumno bolnico, včerajšnja dežurna zdravnica pa se mi je opravičila. Mislim, da je bila to najbolj nora izkušnja v mojem življenju.

Ana Toman, 9. b

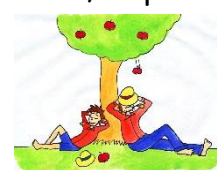
Nerodna skakalca (Jabolko ne pade daleč od drevesa)

Na Koroški Beli so še danes vidni ostanki smučarske skakalnice. Danes bi jo težko uporabili, ker je popolnoma zaraščena in na vrhu ni več odrivne deske tako, da bi vsak normalen človek dvakrat premislil, preden bi šel skočit.

Okoli trideset let nazaj je v bližini te skakalnice, ki takrat še ni bila tako zdelana in poraščena, živel ne preveč bister fant. Njegovega imena ne poznam dobro, vem pa, kako je povezan s to skakalnico. Bilo je sredi zime, ko je bilo povsod dovolj snega. Fant se je sprehajal okoli s sanmi za sabo ter iskal primernih strmin za hiter spust. Nesrečna usoda ga je pripeljala do skakalnice, ki ga je popolnoma očarala. Našel je popolno strmino za svoj spust. Pustil je sani ob vznožju ter začel urejati strmino. Po dolgem dnevu je končno zaključil z delom in bil prav ponosen nanj. Vzel je sani in jih zvelkel na vrh skakalnice. Še enkrat se je ozrl k vznožju, zajel sapo in se spustil. Z veliko hitrostjo se je bližal skakalnici, čez katero je skočil tako, da bi človek pomislil, da to dela že vse življenje. Kljub temu da je bil pri skoku izvrsten, pa mu pristanek ni uspel najbolje. S prednjim delom sani se je zapičil v sneg, njega pa je čudno obrnilo tako, da je obležal. Ko so ga našli pohodniki, je imel na svojo srečo izpahnjeno le ramo, zlomljeno nogo in dve rebri. Tako se je zanj končala skakalna sezona.

Leto nazaj, ko je močno snežilo, je skozi vas z vso hitrostjo in sirenami prihitel rešilec. Nisem vedel, kaj se je zgodilo, zato sem se naslednji dan odpravil po vasi v smer, kamor je tako hitel rešilec. Šel sem mimo skupine ljudi, ki so se glasno pomenkovali, nakar eden reče: »Pa res drži, da jabolko ne pade daleč od drevesa.« Pogledajo ga drugi čudno in vprašajo, kaj misli. Zasmel se je in jim pove: »Franci, ki se je trideset let nazaj na skakalnici ponesrečil, ima sina, ki pa tudi ni talentiran skakalec. Včeraj ga je hitel iskat rešilec, ker je po skakalnici nerodno skočil.«

Miha Torkar, 9. b

Besedili sta nastali na podlagi prebrane knjige Boštjana Gorenca SLOLvnski klasiki ter Tavčarjevega Tržačana ter Milčinskijevih Butalcev.

From: soseda2@gmail.com

To: socialna@gmail.com

Subject: sumljiv otrok

Spoštovani!

Nedolgo nazaj, ko sem se ravno odpravila oprat perilo, sem pred hišo vaškega posebneža zagledala majhnega fantka. Zgledal je že kar precej star, zato se mi je zdelo čudno, da ga še nisem videla. Ko sem ga vprašala, od kod je, je začel čebljati nekaj v italijanščini. Razumela sem le to, da naj bi bil doma iz Trsta in naj bi ga ta posebnež odpeljal od doma. Zato se mi je zdelo prav, da bi vam o tem poročala, ker se mi zdi, da nekaj ni prav, ampak se raje nisem vmešavala.

Lep pozdrav

Soseda

(Miha Torkar, 9. b)

osnutek

shrani

pošli

Lavdon Štimani – župan: Možje!!! Temni so ti dnevi za Butale. V knjigah nič od nas ne piše, otročad v tujino odhaja in še Tepanjčani bi se radi z nami pobotali.

Fido – občinski mož: Oh, dragi župan! Se mar poležavanje pred cerkvijo ni obrestovalo?

Slikar Čačka: Sam sem bil prepričan, da bo grb vse popravil.

Občinski mož: Glej, Čačka, ti tako ali tako vse pokvariš. Samo ograje znaš lično prepleskavati.

Francot Turkavidel: Turka sem videl!

Lavdon Štimani – župan: Kje pa?

Francot Turkavidel: Tam na klopi pred cerkvijo sedi in se s koruznim hlebčkom masti.

Lavdon Štimani – župan: Policaj!!! Teci v zvonik, udari plat zvona!

Policaj butalski: V robide sem spet zašel.

Cene napadar: Hej! Mogoče je to neprimeren čas, ampak ali ima kdo kakšen nož odveč? Tisti sveder, s katerim sem kravo drl, se je umazal.

Štefan Žuber, 9. b

V okviru natečaja Moja domovina smo obujali spomine na ponekod že pozabljene obrti.

Kovaštvo

Kovaštvo je zelo stara obrt. Kovači so bili v starih časih zelo cenjeni. Podkovali so konje, izdelovali orodje za delo na polju in v gozdu ter orožje. Morali so biti močni in krepki ljudje. Včasih so imeli ognjišče, ročno pa so morali vpihovati zrak, da so dosegli višjo temperaturo oglja. Oglje, ki so ga potrebovali za segrevanje kovin, so pridobivali iz lesa listavcev. Kovino, ki so jo potrebovali, pa so dobili iz plavžev oz. peči, kjer so železovo rudo stalili in pridobili surovo železo. Danes imajo kovači precej lažje delo, čeprav je še zmeraj težko. Namesto težkih kladiv danes uporabljajo pnevmatska kladiva oz. norce. Kovač segreje železo na ognjišču ali v peči. Ko železo dobi rdečo barvo, ga kovač začne oblikovati. Če ni končal, ko se ohladi, ponovi postopek do končnega izdelka. Pri izdelovanju rezil mora končni izdelek segreti do določene temperature in ga nato hitro ohladiti v vodi ali olju. Pri svojem delu uporablja nakovalo, različne klešče, kladiva, pnevmatsko kladivo oz. norec, brus, razna prebijala, ognjišče oz. kaline peči...

Danes je umetnih kovačev zelo malo. Pri nas imamo kovaško industrijo v Kropi. Tudi moji pradedki so bili včasih kovači.

Luka Sušnik, 7. a

Oglarstvo

V gozdu so morali posekati bukova drevesa. Nato so jih prepeljali v dolino, kjer so jih nažagali na meter in razcepili. Za kopo so morali zravnati zemljo, da je bila čisto naravnost. Izmerili in označili so krog za kopo. Okrog sredine so zabili kole. Z lipovim lubjem so kole povezali, da so stali lepo pokonci. Nato so okoli začeli zlagati drva. Ko so končali, so začeli upance zlagati okoli drv. Potem so delali zaokrog meter višje.

Ko so vse to naredili, so kole povezali in kopo so pokrili s travo. Travo so dali tudi okoli. Potem so začeli prekrivati travo z zemljo. Poleg kope so zakurili ogenj. Žerjavico so dali v sredino kope. Ob straneh kope so naredili luknje. Ko se na vrhu luknja zasuje, se neha kuriti. Nato se čez nameče zemljo. Ko kopo odpreš, je v njej oglje.

Tako so torej pridobivali oglje. Danes prikaz kurjenja kope delajo tudi na Koroški Beli, na polju pri reki Savi. S šolo smo si to tudi ogledali.

Aleksandra Ažman, 7. a

Gradovi

Za lansko noč čarovnic sem se s starši, starimi starši in sestrično odpravila na Blejski grad.

Grad sem obiskala že prej, saj je zelo lepo ohranjen in všeč mi je tam. Kot celoten grad so tudi sobe lepo ohranjene in spremenjene v muzej. Notri si lahko ogledamo viteške oklepe, nakit, različne vaze, nekaj kosov pohištva ter vinsko klet. Grad stoji na strmi pečini nad Blejskim jezerom, kamor se sprehajalci lahko odpravimo peš ali peljemo z avtom. Okoli gradu je veliko dvorišče, kjer danes stoji restavracija. Danes se na gradu odvijajo tudi različne prireditve, kot so poroke in zabava za noč čarovnic.

Seveda pa v Sloveniji poznamo tudi druge gradove, kot so Ljubljanski grad, Predjamski grad v Postojni, grad Otočec, grad Snežnik, Celjski grad in še veliko drugih. Veliko teh gradov je še vedno lepo ohranjenih in spremenjenih v muzej, nekaj pa jih je žal tudi v ruševinah.

Veliko teh gradov sem že obiskala, upam pa, da si bom lahko ogledala še kakšnega.

Zala Rožič, 7. a

Čipkarstvo

Štrikajo, kvačkajo, pletejo ne,
delajo pa čipke te prelepe.

Izdelujejo angelčke in še kaj,
to v starih časih bilo je kot raj.

To so nekateri do danes ohranili
in upajo, da si bodo tudi drugi to
zapomnili.

Mislim, da čipkarstvo se bo ohranilo,
ker dosti mladih se je to na šolah
učilo.

Ti lepi vzorci se stare gospe,
ki to čudo ustvarjati znajo še.

Ta počasi o čipkarstvu bo vse,
zdaj zapomnite si
to in nasvidenje.

Pia Struna, 7. a

Zakaj se v učilnici kemije ne lovim

V učilnici kemije se ne lovim, ker lahko polijem nevarne kemikalije in se hudo poškodujem. Lahko se spotaknem in se zaletim v rob mize. Kislina mi lahko razžre kožo, če pride v oči, pa lahko celo oslepim. Če se zaletim v mizo, si lahko prebijem arkado ali polomim kost. Če je odprto okno, lahko padem ven. Lahko se zaletim v električno omarico in me strese elektrika. Lovili smo se, ker je zabavno in nam je bilo dolgčas. Po razredu se ne smemo loviti, ker to ni telovadnica. Lahko uničimo dragocene predmete. Lahko polijemo kemikalije in pridejo v stik z elektriko in lahko nekaj zagori. Lahko pride v odtok in gre v naravo, zato živali lahko umrejo. S tekom lahko motim ali poškodujem sošolce in sošolke. Lahko prevrnemo omare, lahko pride do pretepa. Lahko odpadejo plakati, sesalna roka, kljuka na vratih. Lovil sem se, ker nisem vedel, kaj vse se lahko zgodi.

Miha Mlinarič, 6. a

Primerjava mojega življenja z življenjem otrok v starem Rimu

Rojstvo: Ko se je v starem Rimu rodil otrok, se je zanj odločal oče. Če je bilo v družini že dovolj otrok, ga niso obdržali. Danes se starša skupaj odločita, ali imata dovolj sredstev (po navadi je tako) in ga obdržita ali ne. Če so otroka zavrgli, ga je lahko posvojila druga družina, kar je danes enako. Če so ga obdržali, mu je oče kmalu po rojstvu dal ime. Fantje so imeli dve imeni, osebno in rodbinsko, ime hčere pa je bilo le rodbinsko. Danes se starša skupaj odločita za ime, rodbinska imena pa so vse bolj redka oziroma so se spremenila v priimke. Otroka je negovala dojilja, o njem pa je odločal oče. Danes matere za otroka večinoma skrbijo same, lahko pa imajo pomoč 'babice'.

Bivališča: Dandanes ima skoraj vsak otrok svojo sobo ali vsaj ločeno od staršev. V njej preživi večino svojega časa - še posebej predšolski otroci, saj imajo v njej razne igrače. Stari Rimljani tega niso nikoli izkusili. Če so bili del premožnejše družine, so živeli v enodružinskih atrijskih hišah. Takrat je bilo v eni sobi več otrok. Revnejši otroci pa so živeli v manjših stanovanjih v večnadstropnih blokih v mestih ali na podeželju. Stanovanje je bilo le ena sama soba brez elektrike in vodovoda.

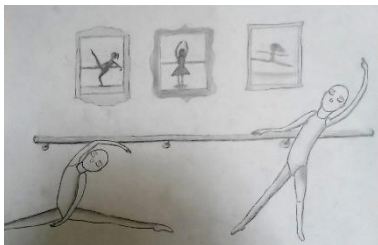

Olačila: Takrat so bili dečki in deklice oblečeni kar podobno. Danes so za fante značilne hlače in je kar nekakšna sramota, da bi nosili krilo. Včasih ni bilo tako. Fantje so nosili toge, dekleta pa tunike. Oboji so nosili sandale, v hladnejših dneh pa še gamaše.

Hrana: Današnja prehrana otrokom omogoča vse. Od sadja do zelenjave, meso, sladke stvari, mlečne izdelke ... Imamo celo prehrambeno piramido, česa je treba jesti največ za zdravje in to je tudi dostopno. Otroci naj bi imeli 5 obrokov na dan. Včasih so imeli tri. Glavni obrok je bil pozno popoldne, medtem ko naj bi bil

danes glavni obrok zajtrk. Zjutraj so jedli kruh, med, sir, suho sadje, opoldne sezonsko zelenjavo, ribe, jajca, por ... Pri glavnem obroku se je zbrala družina, jedli pa vsega po malo od zgoraj naštetega in še kaj več. Danes pri jedeh uporabljamo pribor, v starem Rimu pa so jedli kar z rokami.

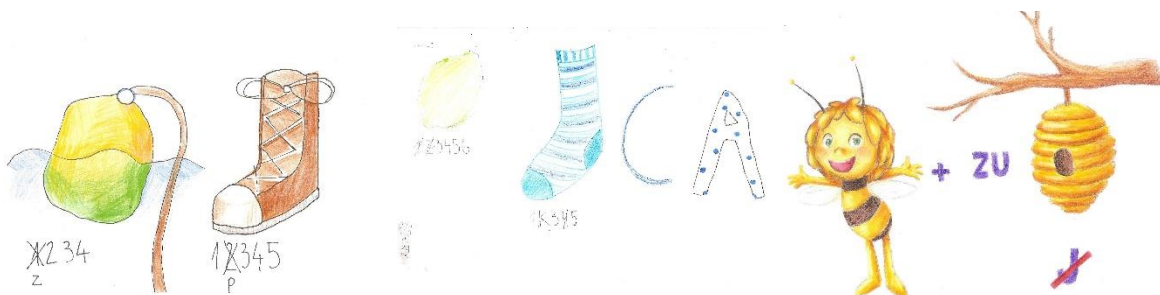
Šolanje: Takrat šolanje ni bilo obvezno, vendar so skoraj vsi mestni otroci od svojega 7.-12. leta hodili v šolo. Danes je osnovna šola (devetletka obvezna), obiskuješ pa jo od 6.-15. leta. Pouk poteka od določene do določene ure, in sicer v učilnicah. Takrat so pouk imeli kar na prostem, trajal pa je od zgodnjega jutra pa vse do večera, vmes pa je bil odmor za kosilo. Učitelji so bili grški sužnji, otroke pa so učili brati, pisati in računati. Veščine se od takrat niso dosti spremenile, le učitelji so visoko izobraženi ljudje. Učbenikov in zvezkov takrat ni bilo, zato so pisali na povoščene tablice. Danes dečki in deklice opravljajo vse razrede, takrat pa so deklice po dvanajstem letu ostale doma in se učile gospodinjstva. Fantje so se izobraževali do 17. leta, ko so šli v službo.

Prosti čas: Danes vse več otrok svoj prosti čas preživlja med štirimi stenami pred elektronskimi napravami. Včasih pa so se igrali razne igre, poslušali potujoče muzikante, gledali predstave, cirkuške igre ...

Prav tako kot danes so se tudi ukvarjali s športi. Medtem ko so vse to počeli fantje, so dekleta tkala in vezla ter se ukvarjala z glasbo in plesom.

Julija Filipov, 8. b

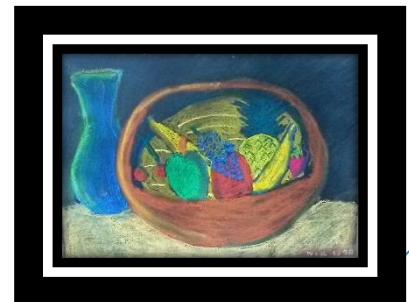
Vitan Mal, Baronov mlajši brat; ocena knjige domačega branja

Knjiga je dokaj poučna. V njej spremljamo zelo raznoliko življenje 13-letnega Tadeja. Priporočil bi jo vsem, ki si želijo izvedeti, kakšno je življenje tistih, ki so v šoli manj ambiciozni in več časa posvetijo raznim dogodivščinam. Knjiga ni ravno tega tipa, da se ob njej sproščáš, pač pa moraš biti vsako minuto pri stvari in spremljati, kaj novega bo Tadej ušpičil. Celotna zgodba se je odvila v dveh ali treh dneh, avtor pa dogodke tako dobro opiše, da se nabere precej strani. In to je dobro. Edina zamera, ki jo imam proti avtorju, je, da včasih piše skoraj tako, da je to življenjski spis Tadeja, drugič on opisuje dogajanje, tretjič pa kot tretja oseba komentira Tadeja in ostale. V zgodbi sem se velikokrat moral vračati nazaj, da bi razumel, kaj hoče avtor povedati. Ni ravno moja najljubša, vendar je kvalitetna.

Ivan Sivec, Izgubljeni Prešeren; ocena knjige domačega branja

Knjiga se mi zdi perfektna. Avtorjev slog pisanja, resničnost, preklop med 3. in 1. osebo, vse je bilo na izjemnem nivoju. Knjiga mi je bila všeč predvsem zaradi tega, ker ni klasična pravljica. Ima nekaj skritih pomenov v sebi. Na primer naš jezik je poimenoval naščina, kar mi je zelo všeč, kajti vsi južnoslovanski narodi se med seboj prepirajo, kateri jezik govorijo, kateri obstaja in kateri ne, razen Slovencev (ali pa sam tega nisem opazil). Ali pa, da bi danes videli Čehi, kako se prepiramo, kdo bo kaj dobil iz PRAZNE blagajne. Torej knjiga le ni tako nedolžna, kot se nam zdi na prvi pogled. Zagotovo bom prebral še kakšno knjigo tega avtorja.

Sandi Nušinović, 8. a

Zadnja Zemljanka, ki potuje po galaksiji

Intervju s Tricio McMillan

Tricia McMillan je zadnje dekle, ki je pobegnilo z Zemlje. Nastopa v knjigi Štoparski vodnik po galaksiji.

Pozdravljena, Trillian, lepo vas je spet videti. Kako vam gre delo pri Zaphodu Beeblebroxu? Se kdaj spreta?

Pozdravljeni. Ja, ravno včeraj sva se sprla glede najinega naslednjega potovanja. Veste, prejšnji teden je šel in se bahal z Zlatim Srcem. Spet (smeh). Obplul je za štiristo svetlobnih let vesolja. Že spet ga je lovila policijska patrolja. Neverjetnostni pogon je imel pripravljen, pa sem ga vključila. Policaji so naju čudno gledali, ko jih je ladja izbljuvala na plano. Eden se mi je zdel kar smešen, kako je motovilil. Verjetnost za kaj takega je bila dva na dvesto triindvajset deciljard proti ena. Potem je količnik dokaj hitro padel pod dva na milijon proti ena. Zadovoljna sem, pardon, sva bila, z rezultatom tega pregona (smeh)

Odlično. Kaj pa Ford Prefekt ali Arthur Dent, se kaj slišite z njima?

Malce prej sem končala s sestankom z njima. Franko in Benko (beli miški, ki sem ju prinesla z Zemlje) mu spet ponujata (Arthurju) nekaj skladovnic zlata za preparat njegovih možganov. Ford mora držati Zaphoda stran, da ne bi on pograbil ponudbe. Enkrat se je že skoraj zgodilo. (smeh)

Mar res? Kako?

Zaphod je neke noči dobil klic oziroma njuno prošnjo za teleportacijo. Ekspresno sta prišla na ladjo, kar prek neverjetnostnega pogona, ki si ga je Zaphod dovolil vključiti. To se je zgodilo le svetlobno leto stran od odseka ZZ9 plural Z alfa, kjer sva tudi pobrala Forda in Arthurja, Paphod pa seveda mene. Potem smo ju (Franka in Benka) vrgli dol z ladje, pri neverjetnostnem količniku 4 : 1!

ZZ9 plural z alfa?

To je odsek v hiperprostoru, v črvini vesolja, dvesto tisoč svetlobnih let stran od mesta Velikega poka, kar blizu Starega jedra vesolja, vsaj kolikor jaz vem (smeh). Vesolje seveda obsega več tisoč svetlobnih stoletij, brez črvini, seveda. Zlato Srce preleti skoraj sleherno točko tega širnega prostora, večinoma v neverjetnosti, pri količniku približno dvajset na osem bilijard dvesto milijonov proti ena. Seveda je vse v vakuumu.

Pa Marvin, humanoidni robot? Kje je?

Še sama ne vem točno. Nekaj o tem, kako je našel 'popolno nokotno' je zagodel. Potem je sedel v svoj tri-jet skuter in odfrčal v vesolje. Neverjetnost je imela pri tem prste vmes - Marvin ima zdaj klona in brezžično povezavo do ladje, kar je neverjetnostni količnik dva milijona na dvesto decilijard proti nič cenim dve tisočini trilijona.

Ojoj, to je pa ... ogromno!

Res je, vendar ni vedno tako. Zaphod je Magratelo odkril v količniku tri tisoč proti ena cela dve desetini. Seveda, res je ogromno.

O, pa še nekaj! Kako?!

Kaj? To? Dejstvo, da sem v komori za dihanje, ne utemeljuje dejstva, da sem že prestara za tole. Franko in Benko sta se odločila, da bosta ustvarila novo Zemljo, Zemljo 2.0. Arthur je v sterilni strogo varovani komori, da ne bi prišla do njega. In ja, ravno včeraj je Ford praznoval deset milijonti rojstni dan, kar je v komori. To pomeni, da je program, ki so ga ustanovile miši, končan pa srečno!

p. s. Najbrž bodo sedaj uničile ta planet! Adijo!

Katarina Romana Fon, 8. a

Besedila so nastala na podlagi prebranih pesmi Nika Grafenauerja Ušesa in Borisa A. Novaka Prebesedimo.

Roke

Zakaj mi pravijo,
da imam dve levi roki,
če imam levo in desno.

Mogoče zaradi zvezkov,
ki jih moram nositi
na rokah in na katerih
se nabira prah.

Hotel sem prositi
za dodatno roko,
če se potika že okrog.

Roke

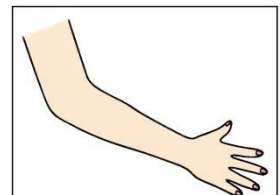
Kako lahko dve levi roki imaš,
da nekemu pomagaš,
a nekdo pri tem nima čistih rok,
če že imaš roko pravice,
govoriti ne smeš kaj drugega kot resnice.
ne vem, kaj gre z roko v roki,
če jo nekdo prosi za roko
ter jo po novem nosi po svojih rokah.

Ana Kmet, 6. c

Roka pravice mi
nič ne pomaga, a
mislim, da prav ona
jemlje moje sladke petice.

Ne smem ne imeti
čistih rok, kajti
če še tega ne bom upošteval,
bo, kot da bi vse to sam zahteval.

Luka Matkovič, 6. c

Roka

Roka se premika,
roka nekaj drži,
roka se tepe,
roka se umiva,
roke niso nikoli čiste,
kaj če prosiš za roko,
roka bo postala roka pravice.

Matevž Dijak, 6. c

Srce

Srce mi hitro bije,
ko moja ekipa gol zabije,
ko oko zagleda rdečo,
ki mi prinese srečo.

Srce mi hitro bije
v ritmu melodije,
paka hitrega,
ki v gol zabijemo ga.

Srce za hokej bije
in skače do neba,
ko jeseniška barva
po zraku plapola.

Matevž Peterman Pogačnik, 6. c

Nos

Sredi obraza domuje
in se včasih zmrduje.

Hitro me pripelje tja,
kjer lepo diši.

In hitro ga stisnem,
ko kaj mi ne diši.

V mrzli zimi
ponosno na mrazu zdrži,
in za kazen nato
doma mu robček dam.

Je pa drugače zelo
priročen tale nos,
ki podpira očala.
To je dobro, ker drugače
bi se večkrat zaletela v nos.

Sara Pezić, 6. c

Roke

V naši šoli imajo skoraj vsi fantje dve levi roki.
Fantje so tako neurejeni, v šolo prihajajo nečistih rok.
Če bi bila jaz učiteljica, bi jim dala rokavice,
ki bi jih morali nositi na rokah, sicer bi imeli dodatno nalogo.
Punce pa samo sanjamo o tem,
da nas zaprosijo za roko.

Emma Bektašević, 6. c

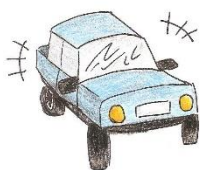
Prebesedimo

Ko poslušáš govorilnik,
si lahko privoščiš tudi žvečilnik.
Poletiš lahko skozi skozigledalec
in to ravno na vrh nebotikalec.
Usedeš se na sedalnik
in pod sabo opaziš kredobrisalnik.
Iz barviceshranjevalnika vzameš
pero in napišeš kiticeshranjevalko.
Prišel je pihalec in
odpihnil dimoizpihovalnik.

Luka Matkovič, 6. c

ŽIVLJENJE

Niko Grafenauer

Življenje se včasih drži
veselo na smeh,
a včasih le stežka taji
solze v očeh.

Življenje tako živi,
da ga je zanesom manj.
Kot pesek med prsti polni
dan na dan.

Življenje ne more živeti
tako, da stoji.
Najmanj, kar mora početi,
je to, da na svetli visi.

Najlepše je, ko se razšpa
z žarom na vse strani
in vse do poslednjega lopa
z visokim plamenom gori.

Moja zobna ščetka
je prav zobobelka.
Radirka je črkobrisalka,
ker mi je v zvezku
vse črke obrisala.
Moj brisalec zbriše
samo pero, zato klicala
ga bom perobris.
Moja torba je tako velika,
da v njo lahko bi dala
vse knjige, ki jih imam,
zato rekla ji bom knjigonošalka.
Kje je logika,
da stol kličemo stol,
saj na njem samo sedimo.
Jaz ga kličem sedalec.
Moj dnevoimenovalnik
je vaš koledar.
Učiteljice vedno pišejo
na tablo s tablopisalnikom.
Zvok mi gre zelo na živce.
Moja ura vedno točno kaže
in moji prijatelji ji rečejo urokaz.
Policij pravim knjigodržalka,
saj na njej imam samo knjige.
Moja masoshranjevalka
je zelo urejena.

Emma Bektašević, 6. c

Ker z likalnikom obleke postanejo ravne,
likalnik prebesedimo v ravnalnik.

Telefon vedno tuli, zato je lahko tulifon.

Šampanjec pije pijanec,
zato je lahko šampijanec.

Feferon je pekoč
in bo pekaron.

V restavraciji dobivaš hrano,
zato bo hranolacija.

Ljubljana je največje žabarsko mesto,
zato bo Žabljana.

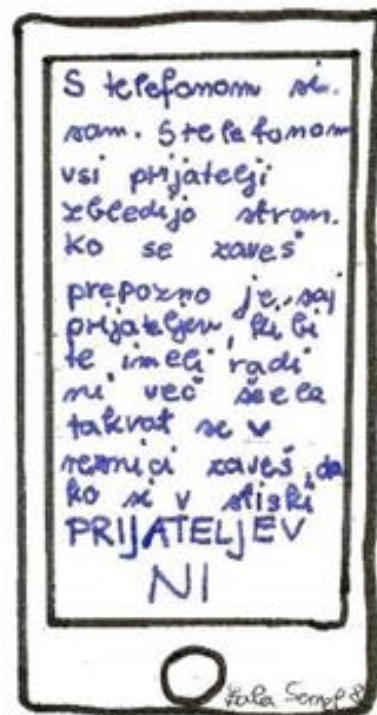
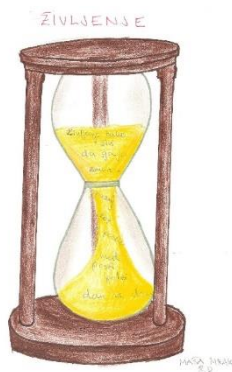
S pisalom pišemo črke,
zato je lahko črkopisalo.

Makaroni so narejeni iz moke,
zato so lahko mokaroni.

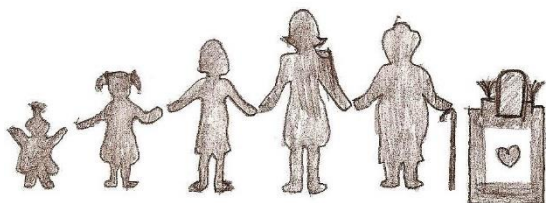
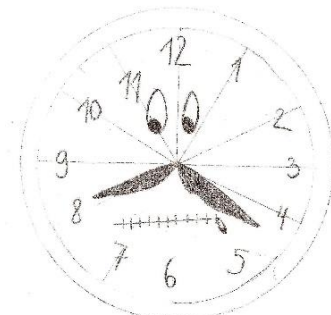
Polži so počasni
in bodo počasneži.

Črepinja je iz stekla,
zato bo steklenja.

Matevž Dijak, 6. c

URA TEČE NIČ NE REČE, KAKOR ŽIVLJENJE

Kmečka hiša

Listje odpada z dreves,
v vetru vidi se njihov ples.

Že kmalu se bližnjemu hribu bo bela kapa
pokazala
in trava bo svojo zeleno barvo prodala.

Bo veselje in radost tišina zaklala,
ne bom več otrok poslušala,
ne bo več stara gugalnica škripala.

V hiši pa je čista tema,
saj rastje oknoma nudi tesna objema.
Skozi špranjo pokuka jutranja svetloba
in hkrati dviga se grenkoba.

Na steni vista stari sliki,
na tleh pa dve zarjaveli motiki.
Vsaka na svoji steni visi,
želja ljubezni pa ne skopni.

Še vedno zaljubljeno se gledata,
čeprav pajka čeznju niti prepletata.
Žal mi je, da na svetu ju več ni,
saj brez njiju ne vem, zakaj hiša sploh še
stoji.
Brez njiju sem brez pomena,

kot da bi me dal v plamena.

Bila sta luč in radost
in deželna norost.

Sedaj je ostal le še pepel
ter njunih duš napev.
Pod hrast sta pokopana,
njima poje le še vrana.

Naj bo to nauk za vse nas,
saj hitro pride čas,
ko morali bomo v skupno vas.

Zato porabimo svoj čas tako,
da izkoristimo minuto vsako.
Ljubezen, prijatelji in družina,
to naj bo nam najdragocenejša
zlatnina.

Telefonov v kmečki hiši ni,
zato k ljubezni vodijo vse poti.
Zato kmečka hiša naj bo vsem za
zgled
kot starševski ljubeči pogled.

Maja Kučina, 8. b

Zgodba

Neke zgodnje noči
je Taja zaslišala pok.
Ni vedela, ali je počila fitnes naprava
ali jo zvok slušalk zafrkava.
Pa pogleda skozi okno
in vidi policiste, ki so naredili ta zvok,
pištolo pok,
kako nad truplo se sklanjajo.
In na koncu ulice vidi še črno postavo, ki beži.
On je naredil zvok.
Šla je pod prho,
se preoblekla in odšla.
Skozi vrata stopi.
»Si koga videla?« policist jo vpraša.
Ozre se na konec ulice.
In ga vidi, kako vanjo meri s pištolo.
»Ne,« reče namerno prav na glas.
Spet se ozre tja dol. Ni ga. Izginil je v mračno vas.

Zvezde

Zvezde so kot želje in upi,
nikoli ne ugasnejo.
Ko utrinek čez nebo poleti,
se up zbudi
in takrat srce vzdrti.
Up v nebo poleti
in vse skrite želje izpolnijo se ti.

Solze

Biseri, ki padajo iz oči, so solze.
Čiste in lepe.
So zatočišče resnice in ljubezni.

Radovednost

Radovednost je velika vrednost.
Če prepotuješ svet
od himalajskega visokogonja
do avstralskega morja,
mного več veš in znaš.
Odkrivaj svet in bodi radoveden,
da boš v življenju nekaj vreden.

Sreča

Sreča je občutek,
ki nas doleti,
je prijeten in topel.

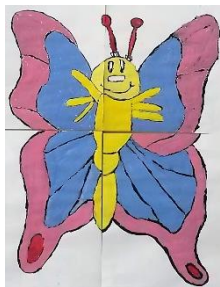
Ko nas sreča objame,
smo srečni toliko dni,
dokler se nam kaj slabega ne zgodi.

Sreče ne moreš ujeti kar sam,
vedno rabiš prijatelje,
sicer uide drugam.

Narava

Narava ni ena prava.
V njej ni pravil
in drugih raznih navodil.

Narava dela čudeže,
kot je na primer panonski vrelec
ali lipicanski belec.

Narave se ni treba bati,
prav tako ne onesnaževati.

Drevo

Drevo čisto samo tam stoji,
dolgčas mu je, nič se mu ne zgodi.

Nato pa pride nov dan ...

Otroci plezajo po njem
in igrajo se ob njem.

Nekdo pa celo
objame drevo.

Takrat je drevo srečno
do vseh meja.

Tistemu, ki ga objame,
mu sprostí čudovito energijo,
ki jo le redki doživijo.

Takrat si tudi ti srečen,
zvezde nad glavo se ti zableščijo,

lahko poletiš,
si zaželiš vse ...

In takrat ti drevo oči odpre.

Ljubez

Ljubez je šumenje borovcev,
svetlikanje zvezd na obzorju,
sončni zahod na morju
in cvetje, ki v vrtincu vetra po zraku leti,
in sedenje na drevesu v jesenski noči
in plamen ognja, ki v mojem srcu gori.
Ta plamen si ti.

Veselje

Veselje se skriva v majhnih rečeh.
Veselje se skriva v jutranjem soncu,
v kaplji z neba,
v sreči, ki obdaja naša želja.

Največ je veselje je, ko te nekdo objame
in ti reče, da te ima rad.

Oblaki

Oblaki so izgubljene duše ljudi,
ki tavajo v temi, taki, ki so nemi.
Taki so črni oblaki.

Oblaki trdote, črne gmote.
Beli so čisto nekaj drugega,
nimajo v sebi te črne gmote, trdote.

Ti so se že dotaknili nebes.

Ti so tisti, ki so v življenju nekaj naredili,
ne samo odšli in se ne poslovili.

(vse pesmi) Ajda Zaveljcina, 6. b

Shopping

Big malls are a waste of time for me. They have gigantic parking lots and you can get lost very quickly. They kind of force you to buy things you don't need.

They do have everything in one place, though. That's the problem with small shops. You have to visit many, if you want to make lunch or dinner, perhaps. Small shops are cosier and quieter if you ask me. They are getting closed more and more and that's a real threat. Without them, smaller villages and old people don't have a place to go shopping. In the small shops items sold are mostly from the region the shop is located in and the shop assistant can help you with the products.

In our family, we go shopping two or three times a week., just to get the essentials. I don't come along. I hate food or clothes shops, but I adore 'arts and crafts' ones. I like pet shops and florist's, too. So, in general, I don't like shopping. It's a waste of time. And also a waste of money.

Katarina Romana Fon, 8. a

I like shopping in big shopping malls. It is fun and you can find a lot of things you need in one place. There are many shops under one roof. In big shopping malls you can also go to the movies or to the restaurants. There are also playgrounds for small children. You can meet your friends there. Things are cheaper in shopping malls than in small shops. But there are also long queues of people. Sometimes you can't find a parking place or you have to pay for the parking.

My family goes shopping every week. We buy food. We make a shopping list for the things we really need. We usually buy other things, too. We go to bigger shopping malls once a year. We buy new clothes and shoes, sometimes we buy books, too. We also go to the cinema and we eat in a restaurant.

Urška Torkar, 8. a

When I was a baby

I was born on Sunday, 16th October, 2005 at 4.12 in the morning. I was born in Jesenice. My eyes were blue and my hair was short and blonde. I was a big baby. I weighed 3,400 g and I was 53 cm long. I was a sleepy baby. My first word was 'eja', because my sister's name is Andrea. My favourite toy was a blue wolf. My favourite book was about pets.

Aleksandra Ažman, 7. a

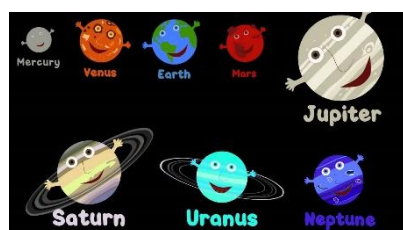
I was born on 1st July, 2005. It was Friday. I was born in the afternoon, at half past five. I weighed 3.3 kg and I was 51 cm long. I was a big baby. My hair was long and black. My eyes were blue. My skin was very dark. My childhood hero was Noddy. My first word was 'nuni'. Nuni was my imaginary animal. It was yellow and very small. My favourite toy was a cow. It was a soft toy. I liked it very much and I always slept with it.

Miša Jelenc, 7. a

I was born on 24th August, 2005 at 9 pm in Jesenice. My weight was 3,010 g and I was 50 cm long. At birth I had blue eyes and brown hair. I still have blue eyes, but my hair is blonde. My favourite toy was a soft doll. I got it from my parents. My mum gave her a name, Metka. I still have it. My first word was 'lev'. I said it when I was two months old. Everyone was happy. My favourite food were potatoes. I also liked cookies. My favourite drink was tea. I spent my first holidays on the island Korčula. I was there with my family. It was very nice. On my first birthday I had a cake with one candle and I got many presents.

Zala Rožič, 7. a

Our Galaxy

Our solar system is located in the galaxy called the Roman Road or the Milky Way. It consists of stars, planets, moons, asteroids and comets.

COMETS They are dirty snowflakes large as mountains, surrounded by asphalt-like substance. We find them far from the Sun. Comet burns when it enters the Earth's atmosphere. That is why people called him a puzzle, which is still valid today to meet you as you see it.

ASTEROIDS Asteroids are smaller or larger pieces of rocks. Asteroids are the remains of uninvited planets. Asteroids have repeatedly bombarded the Earth in the past. It is assumed that the asteroid with a diameter of 30 km caused the disappearance of dinosaurs. Asteroids also make the Earth's atmosphere get hotter.

STARS The stars are not always at peace and never the same, but they are constantly changing. We do not see this process because we are too far away and we live too little time with regard to the life of the stars. The stars are born all the time (formed from concentrated gas) and die (usually explode). They can light blue, yellow or red (blue is the color of the star, which is the hottest on the surface).

SUN The most famous star is the Sun.

MOONS The Moon is a natural satellite that circulates around the planet. The most famous moon is the one that circles around our planet. There are more than 140 moons in our solar system.

PLANETS In our solar system there are 8 planets: Mars, Earth, Merkur, Venus, Jupiter, Saturn, Uranus and Neptune.

EARTH It's our planet. It is also called "blue planet" because of the color that prevails when viewed from space. It has one moon, called the Moon. It's the third planet from the Sun.

MARS It's about a half smaller than Earth. It's the fourth planet in a row from the Sun. It travels around the Sun for almost 2 years. It has two moons. It is reddish in color, due to large amounts of iron (it reminds of a drop of blood, so it was named by the Roman god of war). It has 25 ° C in the summer and in winter it is -120 ° C. In the 19th century, the astronomers seemed to see straight lines on Mars - the channels that intelligent creatures were supposed to build (from here the name Marsh).

MERCURY It's the closest planet to the Sun. It has big temperature difference between night and day (during day it has 250 ° C and at the night it has - 150 ° C). It is the smallest of all planets (just a little larger than the Moon). It moves quickly (the sun is surrounded in a year as much as 4x) - its year count only. 88

days. It has a rocky surface full of craters resembling the Moon. Next that we will see it is 19. November 2019.

VENUS It's named by the Roman goddess of beauty (it is the brightest planet - we see it as the first "star" in the sky). It's the second planet in a row from the Sun. It's almost as big as Earth. It has a very dense atmosphere - it rejects most of the sun rays (the brightness of the planet) and holds the heat (temperature is 480 ° C).

JUPITER It is the largest planet in the Solar system (1000 Earth). It's consists of hydrogen and helium (the lightest gas - balloons are filled with them). In every 10 hours rotates around its axis (Earth needs 24 hours). It has more than 60 moons (Europa, Io, Callisto, Ganymede, ...).

SATURN It is the second largest planet. Saturn has strong winds (1170 km / h, 5x more than the strongest hurricanes on Earth). It has the smallest density among all planets (if Saturn squeezed into the size of a fist would weigh at least as a snowflake). It has about 60 moons (the most known moon is Titan - it is larger than Merkur).

URANIUM It was named by the father of the Greek god Kronos (in the case of the Romans called Saturn). It is so far away that, it was discovered only by the telescope. It's four times larger than the Earth. Together with Neptun they are the furthest planets from the Sun. The Sun is surrounded in a longer time, like a long human life. It has a lot of moons.

NEPTUN It's the farthest planet from the Sun. It is cyan color. It was named by the Roman god of the sea. It is has the fastest storm in the Solar system (over 1000 km / h). It has lot of moons. It needs 165 years to surround the Sun.

In the end, I wanted to tell you that the universe is infinite and there are many galaxies besides the Milky Way. There are millions of galaxies in the universe, and it is possible or surely yet another life.

Maja Kučina, 8. b

Earthquake in Ljubljana

On 14th April, 1895, at 8:17 pm the terrible earthquake hit Ljubljana. It was Easter Sunday. The hypocentre was 16 km deep under Ljubljana. The earthquake was 6.1 on the Richter

scale and it lasted for 23 seconds. Out of 31,000 people seven died and some needed medical attention. It destroyed or damaged 10 % of 1,400 buildings in the city. The quake was felt by people in Vienna in today's Austria and people in Alessandria in Italy.

Mr. Novak was sitting on the bench in the park when the ground started to shake and a tile fell in front of him. Next to him was his granddaughter playing with her doll. They panicked and ran into the nearest shop when the building collapsed. He woke up in the hospital and didn't know where his granddaughter was. The police was searching for her for one week when they heard that she died in the accident. Mr Novak was so sad that he committed suicide.

The quake was so hard that even the New York Times reported about it and the damage was evaluated at 7 million goldinars.

Ljubljana is the capital city of Slovenia which is in Central Europe. Through the history there were many cultures that influenced Ljubljana: Romans, Germanists and Slavs. The city was created in 15 AD by the Romans. By then the city was called Colonia Iulia Æmona. Ljubljana now has a population of 278,853 people and it is the largest city in Slovenia. It was even named the green capital of Europe. Its symbol is a dragon. The river that runs through Ljubljana is Ljubljanica, which springs seven times. Some famous sights in the city are hhe Triple Bridge, the Dragon Bridge, The National and University Library of Slovenia, Prešeren Square, Ljubljana Castle and The National Gallery. The famous Slovenian architect Jože Plečnik created many famous sights in Ljubljana. People who visit Ljubljana say that it is one of the most beautiful capitals in Europe.

Jaša Kecman Kordež, 8. a

